

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 778/2025
20.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., Град Ваљево, чији је пуномоћник Александра Стаменић Павловић, адвокат из ..., против туженог Града Ваљева, кога заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и других општина, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 554/24 од 13.11.2024. године, у седници одржаној 20.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 554/24 од 13.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 554/24 од 13.11.2024. године, на основу одржане расправе, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 155/23 од 08.12.2023. године, и тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова доласка на рад и одласка са рада за период мај 2021. – јун 2022. године исплати 23.687,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе од доспелости до исплате и да му накнади парничне трошкове од 117.888,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби члова 403. став 2. тачка 3. и 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по

службеној дужности, а ревизијом се не конкретизују релативно битне повреде одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на законитост другостепене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог у Одељењу за ... у Одсеку за ... на радном месту сарадник за Одлуком туженог од 01.02.2020. године, прописана је обавеза за запослене да документују трошкове доласка на рад и одласка са рада, достављањем веродостојне исправе. Том одлуком прописано је шта се сматра веродостојном исправом, као и да уколико запослени не документује трошкове превоза исти му неће бити накнађени. Пре доношења одлуке тужени је тужиоцу исплаћивао трошкове превоза без фискалног рачуна, а у спорном временском периоду трошкови нису исплаћени, пошто тужени није доставио фискални рачун. Висина припадајућих трошкова за спорни период међу странакама није спорна.

Другостепени суд, са полазиштем на непосредно утврђене чињенице, одлуку о праву тужиоца на накнаду штете у висини неисплаћених трошкова које је имао за долазак на рад и одлазак са рада заснива на одредбама чланова 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима, члана 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр 62/06 ... 99/14), чланова 2. и 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр 98/2007 ... 119/2023), чланова 1. и 27. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, као и члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду. Из наведених одредби произилази да запосленима у органима јединице локалне самоуправе припадају путни трошкови у висини цене месечне претплатне карте у градском, односно међуградском саобраћају, да право на исплату трошкова превоза није условљено подношењем захтева, па како је законска обавеза туженог да тужиоцу накнади трошкове које је имао за долазак на рад и одлазак са рада, право на исплату засновано је непосредно на закону и подзаконском акту.

По становишту Врховног суда правилно је другостепени суд одлучио када је тужиоцу досудио накнаду у висини неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада, у неспорној висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

Наводима ревизије тужени указује да се на спорни однос има применити Закон о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, као специјални закон. По том закону службеник има право на плату и друга примања према закону којим се уређују плате у аутономној покрајини и јединици локалне самоуправе. Пошто Законом о платама у државним органима и јавним службама, који се примењује на запослене у јединицама локалне самоуправе, није ближе прописано право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, за остваривање овог права била је нужна Одлука туженог која је донета 09.02.2020. године, а којом су прописани ближи услови за остваривање права на трошкове превоза. По оцени туженог, када тужилац није поступио по обавези из ове Одлуке и трошкове није документовао, нису постојали услови за њихову накнаду.

Изнето тумачење права по оцени Врховног суда није прихватљиво.

Према члану 27. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 21/16 ... 123/21) службеник има право

на плату, накнаду и друга примања према закону којим се уређују плате у аутономној покрајини и јединици локалне самоуправе.

Према члану 1. тачка 3. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 123/21), тим законом се уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета, између осталог, јединица локалне самоуправе. Овај закон не садржи ближе одреднице о висини припадајућих трошкова за долазак и одлазак са рада.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

У контексту утврђених чињеница да је тужилац користио сопствени превоз за долазак и одлазак са посла, а специјални закон који се примењује на запослене у јединицама локалне самоуправе нема ближих одредби о висини путних трошкова којима би се омогућила непосредна примена закона, за спорни однос меродавне су норме Закона о раду, као општег закона којим је ово питање уређено.

Стога, другостепени суд је правилно одлучио када је туженог обавезао да тужиоцу накнади штету у висини неисплаћених путних трошкова у спорном временском периоду, непосредно примењујући Закон о раду.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић